SURINAAMSCH WEEKBLAD.

ABONNEMENT.

Voor 12 maanden. . . . . ƒ 10.—
» 6 maanden. . . . . » 5.50.
» 3 maanden. . . . . » 3,00.

No. 17.

ZONDAG 29 APRIL.

1855.

PRIJS DER ADVERTENTIEN.

Voor iedere regel . . . . ƒ 0,25.
behalve 75 ct. Zegelgeld, hetwelk bij elke plaatsing moet voldaan worden.

PARAMARIBO.

Aan onze Abonnées.

Door het uitblijven der schepen uit Holland nergens in deze Kolonie geschikt papier voor de Couranten te koop zijnde, ziet de Uitgever zich, hoe ongaarne ook, in de noodzakelijkheid het vreemdsoortige papier, waarop dit No. gedrukt is, te bezigen tot de aankomst van de *Amicitia et Fides*, kapt. SCHOE, aan boord van welk schip reeds sedert maanden eene bezending drukpapier is ingescheept. De Uitgever hoopt dat onze geachte Abonnées, deze omstandigheden in aanmerking nemende, hem deze afwijking ten goede zullen houden.

ADVERTENTIËN.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 22sten dezer, de Fransche schoener la Belle Poule, kapt. M. Giaimo.

Den 23sten, de Nd. Am. bark Clara C Belle, kapt. J. Power, beiden van Caijenne.

Den 24sten, het schip Josine Louise, kapt. J. H. Fekkes, van Genua.

Idem, het schip Wijbrandes Udo, kapt. Muller, van Delfzijl.

Den 25sten, de Eng. schoener Ladij of the Night, kapt. G. Anderson, van Demerarij.

Den 27sten, het schip de Hoop, kapt. Schut, van Hamburg.

Idem, de Fransche schroefstoomboot Maranham, kapt. A. Piou, van Bolivar.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 22sten tot den 28sten April 1855, zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 22sten, Rachel Geertruida Lonzada, 36 jaren.

Den 23sten, Marharetha Cornelia Vlier, 82 jaren en 3 maanden.

Idem, Frederik Geüther, 36 jaren, stoker 2de kl. aan boord van Z. M. stoomschip Curaçao.

Idem, Juliaan Leonard Bieseling 1 jaar en 1 m.

Den 24sten, Gerardus Mauritz Hop, 28 jaren, matroos 3e. kl. aan boord van Z. M. stoomschip Curaçao.

Idem, Isaak van der Reijden, 20 jaren, ligtmatroos aan boord van Z. M. brik Koerier.

Idem, Nicolaas Leget, 28 jaren, mariniër aan boord van Z. M. stoomschip Curaçao.

Den 25sten, Raphael Haim Fernandes, 17 jaren.

Den 26sten, Frederik van Weizenes, 21 jaren, ligtmatroos aan boord van Z. M. stoomschip Curaçao.

Idem, Martinus Johannes Hanenberg, zoon van Johannis Anthonij Hanenberg en wijlen Anna Maria Zhagen, 4 maanden.

Idem, Johannis Louis Busselman, 1 jaar en 10 maanden.

[illegible] Geboren.

[illegible] vrouwelijk geslacht van Henrietta Cirkel.

Prijzen der Producten.

Bij inschrijving verkocht.

Kakao. Den 25sten dezer, van pl. Concordia, 89 balen, à 17,02 c.

Binnenlandsche berigten.

Paramaribo, den 25 April 1855.

De ontvangene tijdingen van de noodlottige gevolgen der overstroomingen, die onlangs in het Vaderland hebben plaats gevonden, en waardoor zoo velen in diepe ellende zijn gedompeld, hebben Z. Ex. den Heer Gouverneur dezer kolonie, uit overtuiging van de goede gezindheid der Ingezetenen, geleid tot het uitnoodigen der Heeren Mr. J. Æ. Lisman, Ditlof Tjassens, J. C. de Normandie 's Jacob, H. J. Blancke, T. J. Eijken Sluiters, W. Humphreijs, C. de Jongh, Mr. B. Lijon, S. Mendes Lijon, J. J. Bo. de Mesquita, Sal. Soesman Jr. en H. F. Wesenhagen, om zich in Commissie te willen stellen tot het doen van inzamelingen van liefdegiften, tot leniging van den toestand dier lijdenden en hulpbehoevenden.

Volgaarne hebben de genoemde Heeren zich met die taak belast, en zullen, ten einde daaraan naar vermogen te beantwoorden, in den loop der volgende maand *Mei*, aan de huizen der ingezetenen ter dezer stede, lijsten van inteekening voor bijdragen tot voorschreven menschlievend en weldadig oogmerk, aanbieden, — terwijl bij elk der benoemden gelegenheid bestaat tot het storten van zoodanige som als men tot dat einde wenschen af te zonderen, en gelijke lijsten in de onderscheidene divisien zullen worden opgezonden.

De Commissie hoopt en vertrouwt op de beproefde liefdadigheid onzer Ingezetenen, bij zoo [illegible] gelegenheden mildelijk aan den dag gelegd. Zij acht het overbodig hen bij deze daartoe op te wekken, door eene schets van den diepbeklagenswaardigen toestand van zoo velen hunner overzeesche landgenooten, die van hun goed beroofd, zich aan de menschlievendheid hunner natuurgenooten zien overgelaten. — Die toestand beseft een ieder, — en al wat tot verzachting van hun treurig lot zal worden ten offer gebragt, zal gewis de Hoogste Liefde welvallig zijn!

HET WEEKBLAD.

Berlijn, 9 *Maart*. Men zal zich nog herinneren, dat de zooveel gerucht gemaakt hebbende gesprekken van den Keizer aller Russen met Sir HAMELTON SEIJMOUR niet in hun geheel aan het Britsche Parlement waren medegedeeld. Eenige bijzonderheden werden later door den Heer SEIJMOUR te Berlijn verhaald. In den loop der gesprekken had de gezant tot den Keizer gezegd: »Indien de oorlog in Turkeije ontstaat, dan zullen Uwe Majesteit noch ik er het einde van beleven.” De Keizer vroeg hem hoe oud hij was, en op zijn antwoord dat hij 55 jaren telde, zeide NICOLAAS: »Dan ben ik ouder dan gij, maar ik deel uwe meening niet.” — In andere omstandigheden ook eens sprekende van den waarschijnlijken duur van het leven van andere Vorsten, scheen de Keizer de hoop te koesteren op langeren levensduur dan hem werd verleend.

Van de Zwitsersche grenzen schrijft men, onder dagteekening van den 27 Febr. Het tweede Fransche Vreemden-legioen zal, naar het zich laat aanzien, een zeer degelijk korps worden, waarmede de generaal OCHSENBEIN eer kan inleggen. Van den kolonel BONTEMPS zegt men, dat er nog mogelijkheid is, dat hij gehoor geeft aan de aanbiedingen van Engeland. De Britsche gezant, de heer GORDON, moet zeer ontevreden zijn over den slechten uitslag zijner pogingen, om de wervingen voor het Britsche legioen, te bevorderen. Daarentegen vertoont zich in de openbare meening, die vroeger over de wervingen voor Fransche dienst en voornamelijk over den generaal OCHSENBEIN verbolgen was, eene groote verandering. De drukpers wordt bij den dag bedaarder gestemd en wijst met trots op de goede diensten, welke Zwitsersche krijgslieden, zoowel binnen- als buitenlands, gedaan hebben. Te Aarau is aan den luitenant-kolonel GEHRET, die in het vreemden-legioen overgegaan is, een groot afscheidsmaal gegeven, waaraan 140 Zwitsersche officieren deel namen. Bij dit maal werd ook een toast op den generaal OCHSENBEIN uitgebragt.

In het tweede Fransche vreemden-legioen is de kolonel VIEILLARD, als kommandant van het bataljon scherp-schutters in dienst getreden.

En onder dagteekening van den 9 Maart: De geestdrift voor het dienst nemen bij het tweede Fransche vreemden legioen schijnt eenigzins te bedaren [illegible] van eenige mededeelingen omtrent de behandeling der in dat legioen getredenen, omtrent de gestrenge krijgstucht, waaraan zij onderworpen worden, en eindelijk, omdat al die niet aan de vereischten der militaire oefening voldoen, dadelijk tot een leercursus naar Algerie worden gezonden. Dit lot schijnt reeds een groot deel der aangeworvenen ondergaan te hebben. Tengevolge van deze verflaauwing der geestdrift zoude het nog wel lang kunnen duren eer dit tweede Fransche vreemdenlegioen voltallig was. In de werf-depôts te Pontarlier is de toevloed van liefhebbers, om in Romeinsche krijgsdienst te treden, daarentegen nog altijd groot. Het verblijf te Rome schijnt velen meer toe te lagchen dan het verblijf in Algerie of de Krim.

De *Herald* zegt uit eene goede bron te kunnen berigten, dat Keizer NAPOLEON bedenkingen heeft gemaakt tegen de Commissie van onderzoek over het beleid van den oorlog, en gezegd moet hebben, dat wanneer de Commissie mogt voortgaan te zetten, de legers der beide natien niet meer te zamen kunnen handelen, al mogten zij dan ook hetzelfde doel beoogen. Om Keizer NAPOLEON dus te bevredigen, zonder het Engelsche volk te beleedigen, zoude bijna onmiddelijk tot eene parlementsontbinding worden overgegaan.

Intusschen gaat die Commissie met hare zittingen voort. Op den 5 Maart hield zij hare eerste zitting, onder voorzitterschap van den heer ROEBUCK en hoorde den heer G. DUNDAS, lid van het Parlement, die in Dec. ll. uit de Krim terugkeerde. Zijne getuigenissen luidden hoogst ongunstig. Van Balaklava reed hij bijna dagelijks uit. In het kavallerie kamp bij Balaklava vond hij [illegible] paarden onbeschut tegen het weder en nagenoeg zonder voeder. Vele dezer dieren waren reeds gestorven en vele andere stervenden. Sommigen aten, door honger gedreven, elkanders manen en staarten op. Nogtans bevond zich een goede voorraad paardenvoeder in de haven [illegible] zag hij zelfs veel hooi in het water drijven. [illegible]schoon de uniformen der kavalleristen naar lomp[illegible] geleken, was het voorkomen van het voetvo[illegible]chter nog armelijker, en de heer DUNDAS vernam, dat de 3de divisie den dag vóór zijn bezoek in het geheel geene rations ontvangen had. [illegible]et schoeisel der soldate[illegible]erkeerde in een erbarmelijken staat. Zij waren [illegible] nog onder slechte tenten gelegerd en derfden bijna alle brandstof, ofschoon gezegd werd, dat er steenkolen genoeg op korten afstand lagen.

De generaal sir DE LACIJ EVANS, als tweede getuige opgeroepen, legde insgelijks ongunstige verklaringen af. De troepen, zeide hij onder anderen, zijn zonder tenten in de Krim ontscheept en tien dagen na den slag bij de Alma onbeschut gebleven, terwijl duizend man in minder dan tien dagen een weg van Balaklava naar Sebastopol hadden kunnen aanleggen. De officieren van het Commissariaat waren zeer weinig op de hoogte der op hen rustende verpligtingen. De ziekten hebben, volgens den getuige, meer menschen ten grave gesleept dan het vijandelijke lood, en eene der oorzaken hiervan ligt in het te zware werk, waarmede de [illegible]ten belast werden. De ambulance-dienst [illegible] erbarmelijk slecht; de meeste der daarbij aangestelden kenden hunne dienst niet en gaven zich aan misbruik van sterken drank over.

Den 7n. hield zij hare tweede zitting, in welke sir DE LACIJ EVANS zijne verklaring ten einde bragt en kapitein PONSONBIJ van de grenadiers de zijne afgelegd heeft. Ook de heer STEPHEN OWEN, de eenig overgebleven officier van het verongelukte schip Resolute, is door de Commissie gehoord; zijne getuigenis was over het geheel ongunstig voor de administratie.

In de der[illegible] zitting verklaarde generaal BENTINCK, kom[illegible]ndant van de garde-brigade, dat zijne uit 2500 man bestaande brigade, te Varna en Scutari goed verpleegd werd; de manschappen waren niet ziekelijk; eerst later de[illegible]n zich koortsen voor. De inboorlingen verwonderden zich dat men in zulk eene ongezonde plaats als Varna een legerkamp had opgeslagen. Den 14den landde de brigade in de Krim; den 17den ontvingen zij tenten; de mans[illegible]ppen hadden bijna geen ransels; deze waren op de marsch te zwaar geworden, daar elk soldaat nog zijn deken moest dragen. Den middag na de Alma slag waren al de gekwetsten der brigade aan boord der schepen, onder behoorlijke verpleging, doch het ontbrak aan geneesheeren. De getuige verliet de Krim den 8sten November; tot dien tijd waren de wegen goed en de troepen hadden slechts van den zwaren arbeid geleden. Het ontbrak niet aan rations, maar wel aan brandhout. De gardes hadden kleederen en linnen goed om te verwisselen; de officieren niet. [illegible]offij werd ongebrand uitgereikt; [illegible] hunne paarden te Varna moeten achterlaten.

De heer STEPHEN OWEN, de eenig overgebleven officier van het transportschip Resolute, verklaarde dat zijn schip en nog andere voor de haven van Balaklava waren afgewezen, terwijl daar nog plaats genoeg was. Voor de haven waren zij door storm overvallen en het was een wonder, dat niet alle schepen daarbij te gronde gingen.

In de volgende zitting werd het verhoor van generaal BENTINCK voortgezet. Hij klaagde voora[illegible] over de slechte inrigting van het commissa[illegible]aat van oorlog. De heer LAIJARD en Dr. VA[illegible] uitten dezelfde klagten.

— Om zich een denkbeeld t[illegible] vormen van de ontzettende vermeerdering van uitgaven, door den oorlog vereischt, is het alleen genoeg te weten, dat het budget der artillerie, dat in 1852 bedroeg 2,529,821 p. st., voor de dienst van 1854—1855 gebragt is op 7,808,042 p. st. Onder het budget der artillerie, zijn de onkosten der artillerie, der genie, van het commissariaat, de kazernen en de militie begrepen.

De ijsverstoppingen, di[illegible] in ons vaderland zoo vele rampen hebben [illegible]eroorzaakt, hebben ook in Duitschland vele [illegible]woestingen aangerigt, o. a., te Xanten, W[illegible]el, enz. enz.

De keizer [illegible]an Frankrijk heeft een uitvoerige depêche ui[illegible] de Krim van generaal PELISSIER ontvange[illegible] Die krijgsman verklaart daarin, dat al wat [illegible]e geallieerden tot dusver voor Sebastopol ded[illegible], volgens de regelen der kunst en dus [illegible]oretisch onberispelijk kan genoemd worden, maar dat Sebastopol juist eene stad is ten opzigte van welke men het allerminst de gewone, algemeen bekende strategie moet toepassen. Sebastopol is dusdanig aangelegd, dat de belegeraars de belegerden niet in de stad kunnen insluiten; men had dus de regelen van een gewoon beleg ter zijde moeten stellen en geen toevlugt moeten nemen tot de gewone, door de belegerden voorziene middelen en die zij zeer gemakkelijk kunnen onschadelijk maken; zij bevinden zich daartoe in de beste stelling. Volgens generaal PELISSIER is na den slag van Inkermann eene ontzettend grove feil begaan. Men heeft namelijk van de overwinning geen partij weten te trekken. De Russen bij het Engelsche kamp verslagen en aan de zijde van het Fransche kamp in de vesting teruggeworpen zijnde, had men de laatsten tot elken prijs moeten achterna dringen, ten einde tegelijk met hen in de stad te geraken. Dat begreep toen alleen de ongelukkige generaal DE LOURMEL, die werkelijk vooruit drong, maar niet ondersteund werd door het gros der geallieerden en die zijne dapperheid met den dood kocht. — De keizer heeft den inhoud van dien brief aan den maarschalk VAILLANT en den heer DROUIN DE LHUYS medegedeeld, welke beide heeren tegen zijn vertrek naar de Krim gezind zijn. De keizer heeft dien brief als een krachtig argument gebezigd voor de noodzakelijkheid waarin hij zich bevindt, om het Fransche leger niet langer in de Krim te laten, zonder het, zij het dan slechts voor korten tijd, persoonlijk aan te voeren en zijne gevaren en roem te d[illegible]en.

Een brief uit Petersburg meldt, dat men te Simferopol en te Baktschisarai het groote aantal gewonden en zieken van het Russische leger niet in de veld-hospitalen heeft onder dak kunnen brengen, maar dat men genoodzaakt was 1500 daarvan in de kolonien (Molatschan, enz.) te plaatsen. Van wege den Minister van oorlog is openlijk dank toegebragt aan de kolonisten en Mennoniten, welke zich naar de Krim begeven hebben, wegens hunne zorg en verpleging van de gewonden.

De berigten uit Athene van 21 Feb. melden dat de vertegenwoordigers van Frankrijk en Engeland met nadruk den wensch te kennen gaven, dat Griekenland zich niet tot eene strenge onzijdigheid bepalen, maar zich aansluite aan de geallieerden. De eerste stemmingen in de kamer der afgevaardigden en de bureaux waren gunstig voor het Ministerie.

Zoo als men zich herinnert was men beducht voor oppositie van deze zijde en had de Heer MAUROCORDATO, het hoofd van het kabinet, met het oog op dit verschijnsel reeds sedert lang een geteekend besluit tot ontbinding in den zak.

De ridder G. BONNELLI, de algemeene directeur der Sardinische telegrafen en de bekende uitvinder van de electrische weefstoelen, heeft zijne nieuwe uitvinding der locomotief telegrafen medegedeeld aan de akademie van wetenschappen te Weenen, in de zitting den 18 Februarij. Het gewigt dezer nieuwe uitvinding is buitengewoon [illegible] mogelijk acht, dat door middel van deze locomotief telegrafen de op een spoorweg rijdende locomotieven in volle vaart, zoowel met de bureaux als stations en deze weder met de locomotieven en treinen kunnen corresponderen en elk oogenblik depêches en signalen met elkander kunnen wisselen.

Herinneringen der Week.

Den 29 April 1676. MICHIEL ADRIAANSZ. DE RUIJTER, Neêrlandsch grootste Zeeheld en Vlootvoogd, in de baai van Saragossa, tengevolge zijner wonden overleden. Hij werd den 24 Maart 1607 te Vlissingen geboren. Elf jaren oud zijnde ging hij als bootsmans-jongen in zee, voer daarna eenige jaren ter koopvaardij. Onder zijne tijdgenooten heette hij de schrik des grooten Oceaans. In zeven oorlogen meer dan veertig bloedige gevechten, en vijftien groote zeeslagen heeft hij wonderen van dapperheid verrigt waarvan Tunis, Tripoli, Algiers, Cormantijn, Carteminde, Portland, Chattam, Nieuwpoort, Duinkerk en Kijkduin en andere stranden getuigen. Na het sluiten van den vrede met Engeland op den 19 Febr. 1614 gaf men hem den welverdienden naam van *Redder des Vaderlands.* Ongemaakte nederigheid kenmerkte al zijne woorden en gedragingen hoo ook met zegeteekenen, waardigheden en onderscheidingen overladen, de wereld door geroemd en gehuldigd. Zijne eerste wonden van eenig belang in den zeeslag tegen de Franschen bij den berg Etna, kostten hem het leven. In de nieuwe kerk te Amsterdam werd hem eene prachtige tombe opgerigt en zijn standbeeld te Vlissingen op den 25 Augustus 1841 plegtig onthuld.

Den 30 — 1498. Het hooge bewind van Vriesland teekent den merkwaardigen overdragts-brief, waarbij de Hertog VAN SAKSEN als Stadhouder gehuldigd wordt.

Den 1 Mei 1672 verklaarden zich de Staten van Holland ontslagen van den eed op het eeuwig edict gedaan.

Den 2 — 1688 werd de vrede te Aken geteekend. De Vereenigde Provincien, ongerust wegens het naderen der Fransche magt door de overwinning, welke LODEWIJK XIV in de Spaansche

Nederlanden heeft behaald, zijn ernstiglijk bedacht op de middelen om perk te stellen aan deszelfs heerzucht. Engeland deelt in die ongerustheid, en zendt den ridder Temple, eenen bekwamen en schranderen staatsman, naar den Haag, om aldaar wegens een offensief en defensief verbond met de Algemeene Staten te onderhandelen, tot welk verbond de Raadpensionaris J. de Witt, wiens diepe kunde en diplomatische schranderheid alleen door zijne vaderlandsliefde evenaard werden, het plan had beraamd; beide staatsmannen zetten de onderhandelingen met zooveel spoed en goed gevolg voort, dat binnen vijf dagen tijds een traktaat tusschen de Vereenigde Gewesten, Engeland en Zweden wordt tot stand gebragt. Deze drie mogendheden verbinden zich bij dit traktaat, bekend onder den naam van *tripli alliantie*, zich tegen alle verdere ondernemingen van Lodewijk XIV te verzetten. Dit verbond maakt eenen diepen indruk op de andere Europesche mogendheden; zij toonen zich gunstig gezind jegens hetzelve, indien de Koning van Frankrijk, door eene meer vredelievende gezindheid, geen blijk van meerdere gematigdheid geeft. Op het vernemen van dit geheel onverwachte verbond, dat zijne oogmerken geheel dwarsboomt, legt Lodewijk XIV een gevoel van verbazing en verontwaardiging aan den dag, ziende, dat een kleine Staat als ons Vaderland den loop zijner overwinningen durfde stremmen. De Fransche Koning durft deten paal, die eensklaps aan zijne wapenen gesteld wordt, niet overschrijden; er worden gevolmagtigden naar Aken gezonden om de respective belangen van Frankrijk en der verbondene mogendheden te regelen. Het Congres, waar de nuntius van Paus Clemens IX als bemiddelaar verschijnt, vergadert alleen voor den vorm, alles wordt met het Fransche Gouvernement te St. Germain, door tusschenkomst van den Hollandschen gezant van Beuningen afgedaan; al de artikelen des traktaats, heimelijk reeds vastgesteld, worden naar Aken gezonden, om aldaar op gemelden dag met veel luister door de vergaderde gevolmagtigden geteekend te worden. Aldus noodzaakt de *triple alliantie*, door de Vereenigde Provincien ontworpen en bestuurd, Lodewijk XIV den vrede met Spanje te sluiten, en het door hem bemagtigde Fransche Comté terug te geven; door een bijzondere artikel, waarin ook, uit krachte zijner bijzondere volmagt, Castel Rodriso, Gouverneur-Generaal der Spaansche-Nederlanden bewilligt, behoudt Frankrijk al deszelfs veroveringen in Vlaanderen. Lodewijk XIV, eenigermate vernederd door deze wijze te midden zijner overwinningen tegen gehouden te zijn geworden, vat eenen levendigen en diepen wrok op tegen Nederland, en is er op bedacht om eens zich op hetzelve deswege te wreken.

Den 3 — 1761. August von Kotzebue te Weimar geboren. Hij werd in 1816 in het kollegie van Binnenlandsche Zaken naar Petersburg geplaatst, doch in 1817 door Keizer Alexander naar Duitschland gezonden, om berigten aangaande den staat der letterkunde en het openbaar gevoelen in te winnen, en die regtstreeks aan den Keizer te zenden. Hij deed dit te Weimar, en schreef hier tevens een letterkundig weekblad, waarin hij zich tot regter over alle schriften in alle vakken opwierp, doch tevens over staatkunde en den geest des tijds zeer eenzijdig oordeelde. Hierdoor haalde hij zich niet weinig vijanden op den hals, waarvan het gevolg eindelijk was, dat hij geen gering gedeelte der Duitsche natie tegen zich in het harnas joeg, en men hem verdacht hield van aan Keizer Alexander verkeerde, en uit Fransche schrijvers te ligtzinnig overgenomene berigten, omtrent de staatkundige letterkunde der Duitschers gezonden te hebben, en hij eindelijk door eenen student, Sand geheeten, te Mannheim, op den 23 Maart 1819, verraderlijk vermoord werd.

Den 4 — 1832 had te Amsterdam met buitengewone pracht de begrafenisplegtigheid plaats van Jan Carel Josephus van Speijk, die met opoffering van zijn leven 's lands geschonden eer gewroken en die grootsche daad volbragt had, welke de tijdgenoot kent en bewondert, en die hem naast eenen Claassens en eenen de Ruijter eene zoo schitterende plaats in de geschiedrollen des Vaderlands doet bekleeden.

De heldendaad van van Speijk had eene algemeene geestdrift verwekt, en de Koning kwam den wensch der natie voor, door het besluit, dat voortaan bij de Marine altijd één der schepen den naam van van Speijk zoude voeren, en dat te Egmond aan Zee een vuurtoren te zijner eere zou worden opgerigt. Doch de burgermeester der stad Amsterdam wenschte dat ook in de geboortestad van van Speijk het aandenken van zijne kloekmoedige opoffering door een gedenkteeken voor de nakomelingschap mogt bewaard blijven, en verzocht namens de stedelijke regering eenige voorname ingezetenen van Amsterdam, met hem tot dat einde de noodige middelen te beramen. Deze heeren constitueerden zich dan ook tot kommissie, onder voorzitterschap van gemelden heer Burgemeester, en noodigden naderhand de Noord-Nederlandsche kunstenaars uit, tot het inleveren van ontwerpen of schetsen voor het bedoelde gedenkteeken, en loofden aan het best gekeurde eene premie van *f* 100 uit.

Uit een groot aantal schetsen en teekeningen, tot het bedoelde einde aangeboden, werd het geschikst ter uitvoering geoordeeld, het ontwerp van den heer F. Sigault Czoon, beeld- en steenhouwer te Amsterdam.

Den 5 — 1840 werd te Hillegom de eerste band gelegd aan de uitvoering der werken, welke tot de eigenlijke droogmaking der *Haarlemmermeer* moesten dienen.

Ingezonden Stukken.

Aan de Redactie van het Sur. Weekblad.

Mijnheer de Redacteur!

Door de opname van het onderstaande in Uw geacht *Weekblad*, zult U bijzonder verpligten.

Uwe Dienaren,
G. — C. — en B.

Het zal wel geen betoog behoeven, dat reinheid de gezondheid bevordert, maar dat daarentegen niets meer, het ontstaan en den voortgang van epedemische ziekten in de hand werkt dan onreinheid, en hieronder sorteren wij voornamelijk het ophoopen van vuilnis op de erven achter de huizen. Met een waar genoegen zagen wij onder den vorigen Landsdirecteur, de Heer F. den geregelden omgang der landswagens, tot het weghalen van vuilnis en betreuren het zeer, (en met ons vele ingezetenen) dat onder zijnen opvolger zulks bijna geheel heeft opgehouden, ten minste zagen de inzenders dezes in geruimen tijd geene vuilnis karren rondrijden, en zien zij geheele hoopen vuilnis op hunne erven liggen. Daar het bevorderen van reinheid, onzes inziens, ook tot de bemoeijingen der politie behoort, meenden zij niet beter te kunnen doen, dan langs dezen weg de aandacht hierop te vestigen, met het volste vertrouwen op een gunstig gevolg.

Met innig genoegen lazen wij in alle onze dagbladen eene uitnoodiging van het *Armbestuur* der Nederlandsch Israëlitische Gemeente alhier, aan de geachte Dames dezer Kolonie, om Voorwerpen in te zenden voor de *Liefdadigheids-Loterij*,

Zal aan deze uitnoodiging gevolg gegeven worden?

Wij twijfelen er niet aan, — immers eenen blik terugwerpende op het afgeloopene jaar, toen er ook een beroep werd gedaan aan het edele geslacht, en er gewag werd gemaakt eener *Liefdadigheids-Loterij*, zagen wij dat die roepstem niet onvervuld bleef.

Liefdegaven, door kunst en smaak voortgebragt, werden het Armbestuur ten geschenke gezonden.

Deze geschenken, geliefde Dames! zoo welwillend ten offer gebragt, hebben het Armbestuur in staat gesteld menige onzer natuurgenooten voor armoede en gebrek te vrijwaren.— Armoede — menigeen uwer kent die slechts bij name; — niet de bedelaar, die langs de huizen slentert en u om eene aalmoes vraagt, kan als arm aangemerkt worden; zij die vroeger in beteren toestand verkeerden, zij die, zoo niet in overvloed levende, evenwel in hunne dagelijksche behoeften konden voorzien, — die door ziekte en ongelukken in armoede vervallen zijn, verdienen onze hulp; aan hen is elke weldaad goed besteed. Hoe menige moeder ligt niet aan het ziekbed gekluisterd, met nog jonge kinderen om hare sponde, die, zoo al geen gebrek en ellende, echter bittere armoede lijden; — schaamte gevoel belet haar zich in de armen der liefdadigheid te werpen, en ware het niet dat eenige met medelijden bezielde buren zich hunner aantrokken, dan zouden de gevolgen niet te voorzien zijn. Voor die armen vraagt het Armbestuur uwe liefdegaven, voor die behoeftigen rigten wij de bede tot u, dat uwe harten, zoo vatbaar voor medelijden met onze natuurgenoten, nu weder gunstig gestemd mogen zijn, om door liefdegiften nuttig te kunnen medewerken tot het verleenen van hulp, daar waar deze zoo dringend vereischt wordt.

Paramaribo, den 28 April 1855.

T— m.

Aan de Redactie van het Sur. Weekblad.

Wij zien met smart, het dagelijks toenemen der pokken-lijders en vinden het niet ongepast de Policie opmerkzaam te maken een wakend oog te houden op die lijders, die zich niet ontzien om nadat zij door de pokken zijn aangetast, binnen den tijd van drie à vier dagen na het ontstaan dier ziekte, zich op straat te begeven; ten einde maatregelen daartegen in het werk te stellen. Wij allen weten, door de ondervinding geleid, dat deze ziekte zeer *contagieus* is, en op deze wijze zal zij in plaats van te verminderen meer en meer de overhand nemen en later de schroomelijkste gevolgen na zich slepen.

Eenige Ingezetenen.

CORRESPONDENTIE

De stukken van eenige bewoners der Keizerstraat, en van A. Z. in de hoofdzaak met dat van G. C. en B. overeenkomende, zijn door de Redactie ter zijde gelegd, dewijl door de opname van hetzelve reeds aan hun verzoek voldaan is.

De kleine Kolonie.

(Bewerkt voor het *Surinaamsch Weekblad*.)

(*Vervolg en Slot van No.* 16.)

Ritler hoopte dat de vischvangst het ontbrekende aan hunne hulpmiddelen zou kunnen aanvullen. Hij maakte lijnen van de vezels van banaanboomen, vervaardigde haken van stukken schildpadschaal, en maakte korven van de takken der buigzaamste heesters. Alle zijne inspanningen waren echter te naauwernood toereikende om den hongersnood uit de kleine kolonie te weren. Hij alléén was sterk en behendig, en hij moest alléén in het onderhoud van allen voorzien. Hij beklaagde er zich dikwerf over tegen Tarling, hem bedreigende op zich zelven te zullen gaan leven.

» Waarom houden wij die oude vrouw hier, die haren tijd verbeuzelt met psalmen en gezangen te zingen, en kruiden te droogen, en die koorddanser, die den geheelen dag in de schaduw ligt te slapen of zijne dagen zoek brengt met het afrigten van een' vogel? Er zijn bijna geen kokosnooten meer aan de boomen, en de broodboomen zijn volkomen geplunderd, terwijl ik in acht dagen tijd slechts drie visschen gevangen heb. Is het geen gekheid om vol te houden die twee nuttelooze wezens te voeden? ik zou wel haast kunnen zeggen drie;... want ook gij mijnheer Tarling, verbeuzelt uwen tijd, daar gij het beste gedeelte van den dag besteedt om nuttelooze nasporingen in de bosschen te doen? Maar,.. het is uit, de zaken kunnen zóó niet langer voortgaan! Een ieder moet voortaan maar voor zich zelven zorgen."

» Neen," antwoordde Arthur met zachtheid, » iedereen moet voor allen leven, en voor het welzijn der anderen zorgen. Heb nog maar een weinig geduld, Ritler, en het uur zal wel aanbreken, waarop het blijken zal dat onze krachten en wetenschappen tot iets dienstig zijn; want er is hier beneden niets nutteloos, dan het eigenbelang."

Maar, ondanks deze bedreigingen en deze beloften, bleef Georges voortdurend alléén in het dagelijks onderhoud voorzien. Op zekeren avond, nadat hij verscheidene uren met visschen had doorgebragt, zonder iets te kunnen vangen, werd zijne lijn medegevoerd door de eenigste visch die hij dien dag bespeurd had. Toen hij hem wilde vervolgen, trapte hij met de bloote voet op een scherp stuk koraal, waardoor hij eene diepe wonde ontving, en hij kon de hut slechts met hevige smarten en ongehoorde inspanningen bereiken.

William, die met zijn' afgerigten vogel terug kwam, bragt even eens niets mede, en Tarling had zijnen tijd doorgebragt met kruiden lezen.

Ritler gaf zijnen toorn in verwenschingen lucht jegens de anderen en zich zelven. Indien hij alleen voor zich zelven had willen zorgen, zou hij geen gebrek maar nog eene aardige voorraad gehad hebben, maar hij had de dwaasheid begaan de verzorger der anderen te zijn; hij had voor hen de voortbrengselen van het eiland uitgeput, en tevens zijne eigene krachten, en thans zag hij zich veroordeeld van gebrek te sterven, tengevolge zijner zotte edelmoedigheid.

William en de zieke hoorden deze verwijtingen aan, zonder te antwoorden, want ook zij leden

honger en hadden niets om die te stellen. Na verloop van twee maanden, bevonden zij zich in denzelfden toestand als op den dag hunner schipbreuk, toen eene soort van ingeving van mistress Koppel hen allen voor den hongersnood behoed had. Georges ging voort om luid zijne onvoorzigtigheid te beklagen, zoo als hij het noemde.

»Waar is de geleerde heer nu?" riep hij uit, doelende op Tarling: »hij is zeker weer bezig om de bladeren eener bloem te tellen of eenig kruid te droogen, in de hoop dat ik zijn avondmaal zal gevangen hebben!"

»Gij hebt ongelijk, Ritler," zeide Arthur, die juist de hut binnentrad; »want de geleerde heer heeft zijnen tijd wel besteed."

»En wat brengt hij ons dan?" vroeg de gekwetste op spottenden toon; »een vreemd insect, een' kostbaren steen, of de eene of andere plant, met eenen latijnschen naam versierd?"

»Niets van dat alles, Ritler."

»En wat dan?"

Bij deze woorden haalde Tarling, uit een mandje dat mistress Koppel gevlochten had, eenige sappige wortels, die hij, dank hebbe zijne lange nasporingen, eindelijk ontdekt had, het ware de *Convolvulus Batatas* (*Pataten*), en de *Napaea Laevis* (*Napies*), die door al de volkeren van Océanie gebruikt worden, en die hij door zijne studiën had leeren kennen. Hij had ook de *Duscorea Alata* (*Yams*) en *Arum Esculentum* (*Taijers*) ontdekt, die hunne rijpheid naderden. Hij verklaarde aan zijne lotgenooten de voedende eigenschappen dezer planten, en de middelen om ze voort te teelen, zoodat zij voortaan niet voor hongersnood behoefden te vreezen. Dit onverwachte geluk hergaf Georges de hoop, die zich door mistress Koppel liet verbinden, terwijl William den maaltijd gereed maakte.

De wond was echter ernstiger dan Ritler in het eerst gedacht had. Hij moest de volgende dagen in de hut doorbrengen, en eene gedwongene rust genieten. Dit was oorzaak dat hij, aan de open lucht en onafgebroken bezigheid gewoon zijnde, weldra tot eene sombere neerslagtigheid verviel. Toen werd ook mistress Koppel hem nuttig, door hare beminnelijke gesprekken, hare oplettende zorgen, en voornamelijk door haar eigen voorbeeld. Zij leerde hem geduld, en onderrigtte hem in de duizenderlei vertroostingen, die de gewoonte van het lijden in dat lijden zelf doet ontdekken; zij maakte hem op zachte wijze vatbaar voor betere gewaarwordingen, die hem geheel onbekend waren. Zijn ruw gemoed werd onmerkbaar van deszelfs harde schors ontbloot, en werd langzamerhand als van zelve tot betere gevoelens opgeleid. Ritler haalde de schouders niet meer op als zij een gezang zong; integendeel, hij beminde hare zwakke zachte stem, die hem eene flaauwe herinnering aan die zijner moeder te binnen bragt; doordien hij nu opmerkzaam begon te luisteren naar de gebeden die mistress Koppel iederen morgen en avond ten hemel zond, herinnerde hij zich een gedeelte van die welke hij in zijne kindschheid geleerd had; en door deze herinneringen medegesleept begon hij te spreken van zijne eerste levensjaren, die hij in de Schotsche hooglanden had doorgebragt, van zijne vreugde, van zijn lijden, van zijne hoop en van zijne teleurstellingen! Zoo werd dan de verharde man weder kind, door zich de zuivere denkbeelden en indrukken zijner kindschheid te herinneren, en het was hem aangenaam zoo ver gekomen te zijn.

Zijne wond, die slecht geheeld was, belette hem nog langen tijd om uit visschen te gaan. Op zekeren dag, dat hij zijne onmagt betreurde, en zich eenigzins bitter over de onhandigheid van zijne medgezellen beklaagde, verklaarde Trot dat hij gereed was om hem te vervangen.

»Gij!" riep Ritler uit; »indien het te doen was om muscaatnooten weg te goochelen, of op het hoofd te loopen, zou ik het kunnen gelooven, maar wat hebt gij sedert onze aankomst anders gedaan dan eenige eijeren op te sporen, en uw tijd te verbeuzelen met dien dommen vogel?"

»De kleine John!" hernam William, »zal, zoo waar als wij Christen menschen zijn, de beste spijsverzorger van de kolonie worden!

»Die vogel?"

»Mijn vogel, mijnheer Ritler. Tot nu toe zijn wij verpligt geweest om alles zelf te doen; maar ik wilde een bediende hebben, en ik geloof niet te veel tijd besteed te hebben om hem goed te onderwijzen.

»En wat kan uw kweekeling doen?"

»Zonder u te beleedigen, Georges, vischt hij driemaal beter dan gij, en dat wel zonder lijnen of netten."

»Gij wilt mij voor den gek houden."

»Gij kunt medegaan naar de zee en er zelf over oordeelen."

De vier lotgenooten begaven zich werkelijk naar den oever, waar de kleine John, onder de directie van William Trot, zijne kunst begon uit te voeren. In minder dan een uur tijd had de vogel zooveel visch gevangen, dat de mand die zijn meester medegebragt had, geheel vol was, en waarover William trotscher was dan of hij zelf gevischt had.

»Mijnheer Ritler ziet nu dat ik mijnen tijd niet ten onnutte besteed heb," zeide hij eenigzins scherp; »maar ik heb hem anders besteed dan hij; ieder wendt zijne krachten en kundigheden aan op de wijze die hem het geschiktst voorkomt, en waarvan hij het meeste voordeel verwachten kan."

Dit laatste voorbeeld trof den voormaligen smokkelaar bijzonder, niet omdat het treffender was dan de andere, maar omdat het later kwam. Georges begon te begrijpen dat men geene wetenschap moet minachten, en dat alles nuttig kan zijn in de menschelijke zamenleving. Hij had de zwakheid van mistress Koppel veracht, en hij was eerst zijn leven en dat zijner lotgenooten aan haar verschuldigd, en later had zij hem getroost in zijne dagen van lijden en verveling! Hij had de wetenschap van Tarling veroordeeld, en allen waren hem den overvloed voor het tegenwoordige en de zekerheid voor de toekomst verschuldigd; en eindelijk had hij de zonderlinge smaak van William Trot miskend, en die smaak had hen juist een dienaar bezorgd, even onverwacht als kostbaar.

Deze opvolgende lessen genazen Ritler volkomen van zijne eigenliefde en zijnen hoogmoed. Begrijpende dat zijn inzigt van de zaken niet onfeilbaar was, en dat iedereen op zijne wijze nuttig kan zijn, hervatte zij zijne bezigheden met een' even vurigen ijver, maar was tevens nederiger.

Naarmate de bezigheden van de vier leden dezer kolonie overvloediger werden, begonnen zij elkander beter te verstaan en vorderden in eensgezindheid. Georges was de kracht en de moed, Arthur Tarling de wetenschap, William Trot de vrolijkheid, en de zieke dame de beminnelijkheid en de band van deze kleine maatschappij. De laatste vertegenwoordigde alle zachte gewaarwordingen, alle innige gehechtheid; zij was het die [illegible] zong, die tegen ieder der schipbreukelingen van zijne moeder sprak, en die den band der verbroedering tusschen hen vast hield; zij was terzelfder tijd, de priesteres, de vrouw en de dichteres van het gezelschap; allen zagen in haar een' zedelijk regter, een tweede geweten. Als mistress Koppel tevreden was, dan had men goed gedaan; was zij treurig, dan had men onregt gehad. Zij scheen de levende wet van dit gezin, dat zij vervrolijkt had door de Godsdienst en dat zij staande hield door onderlinge genegenheid.

Drie jaren gingen op deze wijze voorbij: het kleine eiland was onmerkbaar voor allen een nieuw vaderland geworden; te naauwernood dachten zij nog aan de bewoonde wereld, waarvan zij zoo eensklaps afgescheiden waren geworden.

Op eenen morgen dat Ritler de rotsen beklom om naar den oever der zee te gaan ontdekte hij eensklaps, bij de eerste morgenschemering, een schip dat op eenige kabelslegten van het eiland voor anker lag, terwijl de sloep den oever naderde. Hij had te naauwernood tijd om eene kreet te uiten; de Amerikaansche matrozen hadden hem bemerkt, en kwamen met de uitdrukking van verbazing en vreugde naar hem toeloopen.

Ritler geleidde hen naar de hut, waar Tarling hunne geschiedenis aan den kapitein verhaalde, die hen dadelijk mede in de boot nam, en aan boord van zijn schip gekomen zijnde, aanstonds onder zeil ging. Na eenen gelukkigen overtogt, kwamen zij eindelijk te Boston aan, dat juist de plaats hunner eerste bestemming was.

In de maatschappij wederkeerende, waarvan zij zich voor immer gescheiden dachten, hernamen zij er de verpligtingen van, en iedereen moest zijne bijzondere bestemming volgen. Hunne vereeniging op het eiland was slechts een kampement van drie jaren in de woestijn geweest; maar te veel banden van erkentelijkheid hadden hen aan elkander verbonden, dan dat zij zonder hartzeer van elkander konden scheiden. Alle vier hielden elkander langen tijd omarmd, en weenden; eindelijk nam Tarling hunne handen in de zijne, en ze tot een laatst vaarwel hartelijk drukkende, en zeide hij:

»Vaartwel, mijne vrienden! gaan wij waar God ons voert, en doen wij met ijver wat Zijne hand ons te verrigten geeft, maar, wat er ook gebeure moge, laten wij met innige dankbaarheid denken aan de groote lessen die Hij ons in Zijne Vaderlijke goedheid en liefde gegeven heeft! En laten wij nooit vergeten dat de nederigste bezigheden en de geringst schijnende kundigheden derzelver nut hebben; en dat er op deze wereld altijd plaats is, voor alle menschen die het goede willen.

AANZOEK VOOR VRIJGEVING.

Den 25 *April* 1855.

Van het slavenkind *Marrij*, geboren in 1849, dochter van *Sophie*, toebehoorende voor den vrijdom aan M. Cummings.

Van den slavenjongen *Johan*, geboren in 1842, zoon van *Jetta*, toebehoorende voor den vrijdom aan B. Muller.

Van het slavenkind *Jacobus*, geboren in 1852, zoon van *Rozetta*, toebehoorende aan plantaadje *Vossenburg*.

Van den slaaf *Johannes*, geboren in 1828, zoon van *Jaba*, toebehoorende voor den vrijdom aan E. H. M. van Francke.

Antoinetta Elisabeth Lindenberg, heeft van het Gouvernement verzocht, om het Erf La. F No. 113 in pacht te bekomen.

Tijd van oppositie *drie* weken, gerekend van den 27 April.

Transporten.

Den 23sten April 1855. W. F. H. Bitenburg aan C. A. de Mesquita, van het Huis en Erf aan de *Gravenstraat*, N. W. La. A No. 33. O. W. La. B No. 45.

Paramaribo, den 23 *April* 1855.

Den 24sten April 1855. De Exploicteur aan H. Heuvelkamp en Z. Heuvelkamp, van het Erf met de daaropstaande Gebouwen aan de *Keizerstraat*, N. W. La. D No. 8. O. W. La. D No. 179.

Paramaribo, den 25 *April* 1854

Den 26sten April 1855. L. F. Rees q.q. F. J. Muller aan A. B. de Vries, van het huis en erf op den hoek aan de *Buren* en *Hofstraten*, N. W. La. D No. 145. O. W. La. D No. 672.

Idem. De Exploicteur aan A. B. de Vries van het Erf en daaropstaande Gebouwen aan de *Saramacca* en uitkomende aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, N. W. La. F No. 5, O. W. La. D. No. 510.

Paramaribo, den 27 *April* 1855.

Op Dingsdag den 1sten Mei e. k., des namiddags ten *vier* ure, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het lokaal van hetzelve Departement door den Vendumeester A. Salomons, publiek doen verkoopen:

De *Goederen*, gevonden in de volgende *desolate* boedels, als: Mietje Hancke wed. A. B. Zeeberg. Jantje Dapper, F. W. A. Guillaume en A. C. Dobij.

En vermits in die boedels tot dusver geene genoegzame goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet worden opgeroepen.

Paramaribo, den 25 *April* 1855.

De Crediteuren van den boedel L. Liwijn, worden uitgenoodigd, om bij te wonen eene op Woensdag den 2den Mei e. k. des voormiddags ten 9 ure, te houdene bijeenkomst voor het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in welke bijeenkomst onderwerpen zullen behandeld worden in het gemeenschappelijk belang der Crediteuren en van den boedel zelven.

Paramaribo, den 27 *April* 1855.

Aan het Departement der *Onbeheerde Boedels* is gedevolveerd de boedel van Charles Lowe, overleden den 20 Januarij 1855, (den 25 April 1855.)

En worden mitsdien bij deze alle Crediteuren en Debiteuren deszelven opgeroepen, om aan het Departement voormeld, van hunne pretentien aanteekening te doen, en hunne verschuldigden aan te zuiveren, op pœne van verstoken te zijn, van alle regt en actie tegen den voormelden Boedel.

Paramaribo, den 23 *April* 1855.

Gedrukt bij A. L. G. DE RANDAMIE.